

ΣΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΣΑΜΠ

Μιά τρομαχτική πάλη στον Ίνδικό Ωκεανό. Ή αποβίβασις μου στο μικρό λιμάνι του Άσσάμπ. Ή ύποδεχί του δέκτερος Λαντσόνι. Πώς ζούν οι μαύροι στα κάτεργα. Ή ιστορία της Μπειτρας. Μιά δραματική δραπέτευσις. Πώς γλύτωσε από τα μαρτύρια των δεσμοφυλάκων ο Άχμέτ Μπειλούλ, κλπ. κλπ.

ΥΟ μέρες τώρα πάλευα με τ' άγρια κύματα του Ίνδικού Ωκεανού. Τ' άφρισμένα νερά του πορθμού Βάθ-έλ Μανδθ μās έκαναν να χορευομ' άσχημα και να τρέπομμε μήπως τσακιστομμε πάνω στις άπόκρμηνες ακτές της Άφρικης. Δεξιά μας άπλώνονταν ή Άβουσηνία μ' όλη την άγρια μεγαλοπρέπεια των βουνών της. Το μαρτύριό μου διήρκεσε ακόμα δώδεκα ώρες. Τέλος, ο καπετάνιος πήρε την άπόφασις ότι δεν μπορούσε να συνεχισή το ταξείδι του κι' ότι καλά θά κάναμε να περιμέναμε λιγάκι να ήουχάση ή θάλασσα. "Ετσι καταφύγαμε στο έσωτερικό του άρχιπελάγους του Άσσάμπ και ριξαμε την άγκυρα. Το «Φάτ - έλ - Ραχμάν» δεν είχε καμίνες, δεν είχε τίποτε. Στο πίσω μόνο μέρος του καταστράματος ύπηρχαν μερικοί πάγκοι πάνω στους οποίους είχαν ελιάσει από το κρύο οι έπιβάτες κ' είχαν μουσκέψει από το νερό. Μεταξύ τους ήταν και μία γυναίκα, μία όμορφη ίθαγενής που δεχόταν μοιρολαοικαικά αυτά τα μαρτύρια και δεν έβλεπε λέξι σε κανέναν. Κατέθηκε στο Άσσάμπ, που είνε το νοτιότερο άπ' τα λιμάνια της Ιταλικής; άποικιασής στίς ακτές της Σομαλίας. "Ενας χοντρός άνθρωπος με πριεμένη μύτη από τ' άλλοκό ήρθε λίγο κατόπιν στην παραλία για να με χαιρετήση.

—Είμαι ο δόκτωρ Λαντσόνι, ο γιατρός των κατέργων, μου ειπε. Καλώς ήλθατε σ' αυτό τον άγριο τόπο! Θά προσπαθήσω να σας κάνω όσο μπορώ πού ευχάριστη την παραμονή σας. Μη περιμένετε όμως και μεγάλα πράγματα. "Εδώ κάτω ξεχνάει κανείς ότι είνε άνθρωπος. "Ελάτε να ξεκουρασθήτε στην καλύβα μου.

Περπατήσαμε μισή ώρα μέσα σε τρομαχτικούς θάλτους γεμάτους πράσινα νερά που μύριζαν άπείσια. "Ενα πλήθος εντόμων μās τύφλωνε τα μάτια και μās τσιμπούσε το πρόσωπο. "Άξαφνα ο Ίταλός δόκτωρ σταμάτησε και μου ειπε:

—Πριν προχωρήσουμε, άς λάβουμε μερικά προφυλακτικά μέτρα. Πρέπει να σας κάνω μία ένεισι. "Ετσι ύπάρχει πιθανότης να γλυτώσετε από τον κίτρινο πυρετό που άποδεκατίζει τους ίθαγενείς και τους καταδικούς.

Και χωρίς να περιμένω άπάντησι, θύθισε στο γυμνό μπράσσο μου τη θελόνα μιάς μεγάλης σύριγγας.

—Άς συνεχίσουμε το δρόμο μας, μου ειπε κατόπιν. Τώρα δεν έχετε πεία κανένα φόβο.

Φάσαμε στην καλύβα του τσακισιένι από την κούρσι. "Ηταν χαμένη στο θάθος μιάς άγριας κι' επικίνδυνης χαράβρας κ' είχε μπροστά δυο-τρια δέντρα, ταμένα που ύπηρχαν στην θάλασσα έκείνη έκταση. Μόλις μπορούσα να σταθώ από την ζαλόρα του μερτυρικού ταξείδιού μου. Γι' αυτό εξαπλώθηκα με ξεχωριστή ευχαρίστησι στο στρατιωτικό κρεβάτι του δόκτορος και θύθιστηκα σ' έναν ληθαργικό ύπνο.

Την άλλη μέρα το πρωί είχα πεία συνέλθει. "Εφαγα μ' όρεξι κι' άκολούθησα τον Λαντσόνι στην καθημερινή έπίσκεψί του. —Θά πάμε, μου ειπε, στα κάτεργα του Άσσάμπ. "Έχετε να δíte πολύ περιεργα πράγματα.

Κι' άλλθεια, ύστερ' από λίγο αντίκρισα ένα σωστό φρούριο κι' ένα πλήθος παράξενων ανθρώπων, τελείως γυμνών με μελανομασμένα όματα, χαγαγμένα από τας μαστιγώσεις. "Ησαν λευκοί άστικοι, μαύροι ίθαγενείς κι' αίνιγματικοί λησταις της έρημου. Οι τελευταίοι διατηρούσαν όλη την υπεροψεία τους. Δεν μπορούσε να τους δεμάση ούτε κι' αυτό το έζλο των δημίων τους. Περπατούσαν δυο-δυό, δεμένοι στα πόδια με θαρειές άλουσιδές που τις σήκωναν με το ένα χέρι για να μπορούν να θηματίζον. Κάθε τόσο άκούγοντοσαν ή θρισίες των δεσμοφυλάκων κι' ο κρότος του μαστιγιού που έσχιζε τις γυμνές πλάτες τους. "Ενας λόγος μαύρων στρατιωτών με τα όπλα γυρισμένα προς το μέρος τους πρόσχε κάθε κινήσι τους. "Ο κατάδικος που θά τολμούσε να θυμώση ή να διαμαρτυρηθή σκοτωνόταν άμέσως προς παραδειγματισμό.

Δεν μπορούσα να ξεηγήσω αυτή την τρομακτική κι' έτοιμαζόμουν να ρωτήσω τον δόκτωρα Λαντσόνι, όταν εκείνος μαντεύοντασ τη σκέψί μου άρχισε να μου λέη:

—Μή παραξενεύεσαι που τους φέρνουν τόσο σκληρά. "Όλοι τους έχουν ξεγαρωθή από τη σκληρή δουλειά και τις στερή-

σεις. Σκέψου ότι εργάζονται από το πρωί μέχρι το θρόου, ενώ τους δέρνουν ή τρομαχτικές θύελλες ή τους ψήνει ο ήλιος της Άφρικης. Πρέπει να φτιάξουν ένα όρμιο σαράντα χιλιομέτρων. Σκάθουν, κουβαλούν πέτρες χωρίς καθόλου να ξεκουραστούν, ενώ ή θαρειές άλουσιδές τους καρφώνουν στη γη και τους πληγιάζουν τα πόδια τους. Καθώς θλέπει, δεν ύπάρχουν πολλοί λευκοί κατάδικοι. "Έχουν πεθανεί από τις στερήσεις και το έζλο. Οι μαύροι όμως άντέχουν περισσότερο. Κάνω ότι μπορώ για ν' άνακουφισω τη δυστυχία τους.

—Τι έγκλήματα έχουν κάνει αυτοί οι μαύροι; ρώτησα τον δόκτωρα Λαντσόνι.

—"Α! "Όχι και σπουδαία πράγματα!... "Αλλά οι νόμοι εδώ κάτω είνε πολύ άστυφροί. Μιά όπλιή κλοπή τιμωρείται με πέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα. Μη ξεχνάς, ότι ή άποικίες έχουν ανάγκη από ένα σωρό έργα όδοποιίας! Σ' αυτά τα μέρη κανείς εργάτης δεν έργεται να δουλέψη. Φοβάται γιατί σε μία έβδομάδα θ' αφήση εδώ το τομάρι του. "Εννοείται ότι τους επιτρέπομμε να καπνίζουν και τους δίνουμε μάλιστα έμεις τον καπνό. Για τον μαύρο κατάδικο το τοιγάρο είνε ή μοναδική απόλαοι του. Είνε ικανός να ξεχάση μ' αυτό τα πιο τρομακτικά βασανιστήρια κι' έτσι δουλεύει και δέρνεται χωρίς να παραπονήται, περιμένοντας πότε να θραδυσθή για να του δώσουν τα δυο τοιγάρα του! "Έχουν, καθώς θλέπει, άποκτηνωθή έντελλας οι δυστυχισμένοι αυτοί.

Στα κάτεργα του Άσσάμπ μέναμε όλη τη μέρα. "Ο δόκτωρ Λαντσόνι είχε πολύ δουλειά. "Ηθέλε να μολιάση τους καταδικούς. Κανείς όμως δεν ήθελε να πλησιάζη τον μαχός του. "Επρεπε πρώτα να τον δειρουν μέχρι αίματος οι δεσμοφυλάκες και να τον φέρουν διά της θίας ής το γιατρό.

—Φοβόνται μήπως τους δηλητηριάσω! μου έλεγε χαμογελώντας ο Λαντσόνι. Δεν έχουν πεία έμπιστοσύνη στα φάρμακά μου από τον καιρό που είδαν να πεθαίνη κινδός στα μάτια τους ένας άρρωστος που είχα γχειρήσει. "Ο γιατρός γι' αυτούς είνε σαν τους μάγους της φυλής τους. Πρέπει πάντα να τους γιατρέψη. "Αν δεν τά καταφέρη τον σκοτώνουν. Το ίδιο θά έκαναν ευχαρίστια και για μένα άν δεν φοβόντοσαν τους δεσμοφυλάκες.

Μόλις έγειρε ο ήλιος άκούστηκαν τα δυνατά σφυρίγματα των φυλάκων. Οι κατάδικοι άρχισαν να κάνουν σαν τρελλοί από τη χαρά τους. Είχ' ήρθει ή ώρα να γυρισουν στις φυλακές και να δεθούν σαν άγρια θηρία με τις άλουσιδές στον τοιγχο του κελλιού τους. Μ' αυτό το μαρτύριο της άλουσιδας ήταν χίλιες φορές προτιμότερο από το έζλο και τις κοπισατικές άγγραρείες.

"Ακολουθήσαμε κι' έμεις το μακάθριο καραβάνι των καταδικών για να έπιστρέψουμε στον καταλιισμό. Μέσα στην άπόλυτη έρημια ένιωθα την καρδιά μου να τρέμη από την άγανια. "Εκείνη τη στιγμή αντίκρισα μπροστά μου μία γυναίκα που τη συνώδεσε ένας μαφός. Δεν άργησα να την άναγνωρίσω. "Ηταν ή έπιβάτις του «Φάτ-έλ-Ραχμάν». Καθισμένη καταγής περιέμενε ύπομονετικά το πέραςμα των καταδικών.

—Είνε ή γυναίκα ενός Ντακκαλί, του Μπειλούλ, μου ειπε ο Ίταλός δόκτωρ. Κάθε φεγγάρι έρχεται να με ρωτήη άν θ' άργη ή άκομη ο άνδρας της να «θγάη τα αίθερα» από τα πόδια του.

—Και γιατί κατηγορήθηκε αυτός ο Μπειλούλ; τον ρώτησα.

—Είνε μία πολύ σκεπτική ιστορία. "Ας όσε τη διηγηθή ή Ίδια. "Ελάτε να με θρήτη κατόπιν στον καταλιισμό.

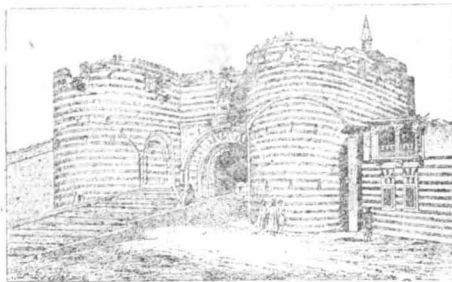
Κι' ο δόκτωρ Λαντσόνι συνέχισε το δρόμο του. "Εμεινα μόνος με την όμορφη ίθαγενή.

—Πώς σε λένε; τη ρώτησα.

—Μπειτρα! μου άπάντησε χώνοντας μ' άμηχανία τα δάχτυλά της στο στόμα σαν μικρό παιδί.

—"Ηρθεσ να δης τον άνδρα σου; "Αν μου διηγηθής την ιστορία του θά σε βοηθήσω να του μιλήσης.

"Η Μπειτρα έπεσε στα πόδια μου. Και σ' αυτή τη στάσι μου έξιστόρησε το δράμα του άτυχου καταδικού. "Ηταν μία συνθηγματική ιστορία. "Ο Μπειλούλ ήταν ύπηρετης ενός Ίταλού άξιοματικού. Μιά μέρα ο άξιοματικός αυτός θρήθηκε δολοφονημένος στη ακνή του. Οι μόνιοι που είχαν λόγους να τον σκοτώσουν ήσαν ο Μπειλούλ, τον όποιο βασάνιζε κι' ένας ύπαξιωμα-

Ή φυλακή του Άσσάμπ

